

ชื่อเรื่องการวิจัย **ผลของการปรับพฤติกรรมนักเรียนที่มีพฤติกรรมสมาธิสั้น ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยการใช้วิธีสุคนธบำบัด**
ควบคุมคนตรีบำบัด

สุนิสา หมี่ทองกลาง
Sunisa Mithonglang

ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Special Education Center

Corresponding Author E-mail: Sunisa2540kuk@gmail.com

Received:2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มี วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรับพฤติกรรมนักเรียนที่มีพฤติกรรมสมาธิสั้น ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยการใช้วิธีสุคนธบำบัดควบคุมคนตรีบำบัด ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ เด็กที่มีพฤติกรรมสมาธิสั้น ได้แก่ 1.ทำอะไรนานๆไม่ได้ 2.ไม่ฟังเวลามีคนพูดด้วย 3.วอกแวกง่าย หันหน้าไปสนใจสิ่งอื่น 4.ไม่นั่งติดที่ ชอบลุกออกจากที่นั่ง 5.ง่วงนอน เหม่อลอย กำลังศึกษาอยู่ ณ ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ห้องเรียนแพทย์แผนไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 คน เป็นนักเรียนที่ได้รับการประเมินว่าเป็นเด็กสมาธิสั้นจากครูประจำห้องเรียน และมีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์ ทำการทดลองโดยใช้วิธีสลับกลับ (Reversal Single Subject Intra Replication or ABAB Design) ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนในการทดลอง 4 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้ 1. ระยะเส้นฐาน (Baseline Phase หรือ A1 Phase) 2. ระยะใช้วิธีการปรับพฤติกรรม (Treatment phase B1 Phase) 3. ระยะหยุดยั้งหรือสลับกลับ (Reversal phase หรือ A2 Phase) 4.ระยะการใช้การปรับพฤติกรรมอีกครั้ง (Treatment phase B2 Phase) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย : 1. แบบสังเกตพฤติกรรมสมาธิสั้น แบบช่วงเวลา 2. แบบสังเกตพฤติกรรม การนับค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมสมาธิสั้น 3. แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form) การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การสังเกตพฤติกรรมตามช่วงเวลา ที่นักเรียนเริ่มมีพฤติกรรมสมาธิสั้นและค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมสมาธิสั้นของนักเรียนตลอด ระยะการทดลอง 4 ระยะ และเปรียบเทียบพฤติกรรมตามช่วงเวลา ที่นักเรียนเริ่มมีพฤติกรรมสมาธิสั้นและค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมสมาธิสั้นของนักเรียนโดยใช้กราฟ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมตามช่วงเวลา ที่นักเรียนเริ่มมีพฤติกรรมสมาธิสั้น ในระยะที่1 พบว่านักเรียนจะเริ่มมีพฤติกรรมไม่นั่งที่เร็วกว่า ระยะ 3 และระยะที่ 2 และระยะที่ 4 ที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่นิ่งและทำกิจกรรมได้นานขึ้นหลังจากได้รับการปรับพฤติกรรมด้วยการใช้วิธีสุคนธบำบัดควบคุมคนตรีบำบัด และค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมสมาธิสั้นของนักเรียน ระยะที่ 1 และระยะที่ 3 สูงกว่าระยะที่ 2 และระยะที่ 4 ซึ่งเป็นระยะที่เด็กได้รับการปรับพฤติกรรมด้วยการใช้วิธีสุคนธบำบัดควบคุมคนตรีบำบัด แสดงว่าการใช้ วิธีสุคนธบำบัดควบคุมคนตรีบำบัด สามารถลดพฤติกรรมสมาธิสั้นของนักเรียน

